

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

September 2016

Kära Abrigovänner,

Sommaren här i Sverige rusade som så ofta förbi med snabba steg, men visst var det väl en härlig sommar vi fick? För egen del speciellt härlig och inte minst minnesvärd eftersom jag i augusti gifte mig med min Diana.

I Rio går istället vintern mot sitt slut, en vinter där Brasilien verkligen skapat rubriker. Ekonomisk kris, politiskt kaos och olympiska spel i en märklig röra. De politiska och ekonomiska problemen skrev vi om i det förra rundbrevet. Riksrättsprocessen mot president Dilma Rousseff fick sitt slut 31 augusti då hon som väntat avsattes av senaten. Michel Temer sitter kvar som president fram till valet 2018. Bara dagar in i Temers presidentskap fick vi ett

obehagligt exempel på vad som kan vänta. Medan Rousseff beskrivit protesterna och demonstrationerna mot henne som en del av ett demokratiskt system och en rättighet för medborgaren, så kallar Temer protesterna mot honom för odemokratiska. Samtidigt som jag skriver detta ser jag bilder från gårdagen, där fredliga demonstranter bemöts med tårgas och våld från polisen. I en ung demokrati som Brasilien ger det obehagliga påminnelser om militärdiktaturen, som förbjöd och slog ned demonstrationer med våld.

De olympiska spelen blev emellertid en stor framgång för Brasilien och Rio. Farhågorna var många och både Olympiska Kommittén och diverse förståsigpåare undrade oroadt om infrastrukturen, arenorna och OS-byggnaderna skulle bli klara i tid och om säkerhetsarbetet var tillräckligt. 80 000 soldater kallades in för att garantera säkerheten, vilket verkar ha fungerat. Spelen skonades från organiserade terrorhandlingar och annat våld. Men samtidigt kommer rapporter om hur allt säkerhetsfokus runt olympiaden gjort att våldet i andra områden, främst i kåkstäderna i stadens norra delar, eskalerat fort. Totalt tog Rio emot en halv miljon besökare, därtill 11 000 atleter och 30 000 journalister. De senare verkade närmast besvikna över att allt fungerat så bra. Visst kan man inte påstå att allt fungerat problemfritt, men arrangemang i denna hysteriska storlek kan knappast bli perfekta. Som väntat blev kostnaderna för spelen höga. Stadens ekonomi har skrapats till botten, extra saltad av de många sistaminutens insatserna. Samtidigt har spelen varit svårtillgängliga för många och biljetterna har varit så dyra att bara en liten del av befolkningen har kunnat gå på evenemangen. Det är omöjligt att inte till slut ställa sig frågan om det verkligen är OS som Brasilien bör satsa på.

En bild kan säga mer än tusentals ord från experter, så också under OS. Bilden jag tänker på togs vid en av Rios många genomfartsleder. I fem filer forsar trafiken fram mot en tunnel över vilken en enorm dekal för OS i Rio är målad med dess braskande slogan: "Um mundo novo" – En ny värld. I bildens förgrund, på en avsats vid den femfiliga vägen ligger en hemlös kvinna och sover. Världen ter sig inte så ny.

Sjukhuskrisen

Vi har i tidigare rundbrev beskrivit sjukhuskrisen i vår kommun. Från ABRIGO fick jag i dagarna höra ytterligare ett tragiskt exempel på den allvarliga situationen. Vår pedagog Luiza berättade för mig: "I onsdags fick vi besök av en kvinna som ville överlämna alldeles nya babykläder och annat material. Hon berättade att hon varit gravid med efterlängtade tvillingar. Graviditeten hade gått bra och precis gått in i åttonde månaden när hon fick plötsliga värkar. Efter att, under fruktansvärda plågor, ha förts till de icke fungerande sjukhusen i staden hamnade hon i grannkommunen, där ende tjänstgörande läkaren och två sköterskor höll på att akutbehandla två nedskjutna

poliser. På en brits i väntrummet, assisterad av ett sjukvårdsbiträde, kämpade hon under tre timmar. Barnen överlevde inte. Sjukvårdskrisens verklighet kröp plötsligt mycket nära.”

Volontärer och personalförändringar

Efter nästan 15 år har Claudinei, mer känd som Kiko, slutat hos oss. Claudinei har i många år suttit i receptionen och varit vår allt-i-allo. Vi önskar honom lycka till i framtiden och gläds över att han bor kvar i vår närhet, bara några minuters gångväg från Abrigo.

Abrigo har sedan länge ett samarbete med folkhögskolan Associação Diacônica Luterana, ADL, i delstaten Espírito Santo. I maj blev deltagarna i vårt projekt Framtidspojkarna inbjudna till ADL över en långhelg, ett oförglömligt minne för pojkarna. Och under vintern har vi åter tagit emot tre volontärer från skolan. Vi har även denna gång kunnat glädja oss över de duktiga och ambitiösa ungdomarna från ADL. Miqueias, Thallys och Wandressa har under en månads tid delat vår vardag, tillsammans med två norska volontärer, Regine och Silje.

En av de ungdomar från ADL som gjorde praktik förra året var Carlos Eduardo Holz. Sedan i mars arbetar han nu hos oss på Abrigo och delar sin tid mellan administrativt och socialt arbete. Till det senare hör att sköta sång- och musikundervisning både bland de boende och bland barnen på förskolan. Eduardo är också musiker i vår församling Santa Maria Madalena. ”Under mina fyra månader på Abrigo har jag ytterligare förstått hur viktigt arbetet är, i ett samhälle så märkt av orättvisor och sociala problem. Det är ett livsavgörande arbete för kvinnorna och barnen som bor hos oss. Genom Abrigos arbete kan kvinnorna börja ett nytt liv genom deras integration i samhället. Det känns viktigt och fint att få vara med i det arbetet”.

Framtidspojkarna

Projektiden för vårt pojkeprojekt med finansiering från Forum Syd har nu nått sitt slut. 16 intensiva månader där pojkarna tillbringat över 400 timmar med varandra och nått fantastiska resultat. Genom besparingar och en gåva kan vi fortsätta projektet året ut. Vi arbetar nu för att kunna fortsätta projektet under 2017. Vill du veta mer eller har du möjlighet att stötta oss? Kontakta oss på info@abrigo.se eller ring 0769- 036 023. Vill du öronmärka en gåva till projektet? Skriv ”Framtidspojkarna” på talongen eller i meddelandefältet vid inbetalning.

Kalender

Precis som förra året siktar vi på att trycka en kalender med bilder från Abrigo. Vill du ha en kalender? Beställ ditt ex före den 31:a oktober. Kalendern kostar 100 kr inklusive porto. Vi skickar ut den med nästa rundbrev.

Vi vill slutligen passa på att rikta ett varmt tack till alla er som arbetat i vägkyrkor och i andra aktiviteter där Abrigo fått ta del av intäkterna. Det betyder mycket för oss!

Solna, Stockholm den 5 september 2016

med många hälsningar

Kalle Larsson
Insamlingsansvarig

Föredrag under hösten:

7 september kl 13.00 Örgryte församling, Göteborg
18 september kl 15. 00 Skatelövs kyrka.
28 september kl 10.30 Dals-Eds församlingshem.

Minnes och högtidsblad

Många väljer att stötta oss genom en gåva i samband med en högtidsdag eller till minne av en avliden. Gå in på vår hemsida, eller ta kontakt med oss, så får du snabbt fram ett hyllnings- eller minnesblad till önskad adress.

Maila info@abrigo.se eller ring 0769- 036 023. Alternativt: Anna Andrén, tel: 0340 – 661309, Ragnhild Johansson tel: 0524-23005

Abrigos arbete stöds av:

 lederne
FOR DEG SOM GÅR FORAN

2 oktober kl 11.00 Vasakyrkan, Göteborg
3 oktober kl 18.00 Kyrkans hus, Karlsborg.
4 oktober kl 19.00 Inner Wheel i Mark.
5 oktober kl 12.00 Dagsbergsgården, Norrköping.
8 oktober kl 15.00 Lekmannakåren i Raus församling, Helsingborg. "En eftermiddag som gör skillnad".
11 oktober kl 12.00 Stala församling, Orust
22 och 23 oktober. Östersund. Församlingsafton mm. Hör av dig för detaljer.
31 oktober kl 12.00 Kärra församlingshem, Göteborg.

Det betyder mycket för oss att få möta er som stöttar vårt arbete. Hör gärna av dig om din förening eller församling önskar föredrag om Abrigo.

Jag heter Taynara

och jag är 21 år gammal. Jag föddes i São João de Meriti, en stadsdel i Rio de Janeiros utkanter. Jag var bara sex år när vi flyttade därifrån, men jag minns att vi bodde i ett litet hus, och att jag brukade leka med grannarna. Men så bröt mamma upp från mannen som var min pappa. Alla mammas relationer slutade i bråk och uppbrott. Vi flyttade till andra änden av Rio, där det inte längre är stad utan landsbygd. Till en by som heter Duques, ett litet samhälle där de flesta bor i små och enkla hus. Det ligger inte så långt från Itaboraí och Abrigo. Ibland fick jag följa med mamma när hon hade ett ärende till Itaboraí. Vanligtvis fick vi gå och då var vi tillbaka först på kvällen, men ibland kunde vi åka med bussen. När jag var liten tyckte jag Itaboraí var en stor stad, det fanns så mycket folk och affärer. Idag inser jag att Itaboraí är en liten förort.

Jag är äldst av min mammas fem barn, vi har alla olika pappor. Livet var väl hyfsat bra, inte värre än för de flesta andra i området. Vi var ju aldrig hungriga. Men livet förändrades när mamma började dricka. Hon drack mycket och nästan jämnt. Och när hon drack blev hon våldsam. Hon slog

mig ofta och hittade alltid på något skäl för att låta sin ilska gå ut över mig. När hon kom hem sent på nätterna kunde hon väcka mig bara för att slå mig. Som ni förstår blev det allt svårare för mig att vara hemma. Jag gick inte längre hem efter skolan utan höll mig undan, ibland med kompisar, men ofta var jag själv. Jag gjorde allt jag kunde för att slippa gå hem. Konstigt nog så frågade jag mig inte varför mamma slog mig.

Och jag funderade inte över att vi aldrig saknade mat och kläder fastän mamma aldrig hade något arbete. Kanske var det så att jag inte ville veta sanningen; att min mamma på kvällarna tog bussen in till staden för att prostituera sig, att hon drack för att stå ut med sitt eländiga liv och att hon slog mig för att hon måste ha någon att ge skulden för sin skam. Det tog lång tid innan jag förstod allt detta. Jag är säker på att grannarna visste hur det var ställt. Säkert skvallrades det mycket men ingen sade något till mig och ingen grep in eller tog kontakt med polisen fast de visste att jag och mina syskon for illa.

När jag var tolv år gammal träffade jag en kille som heter Maicon. Han blev min pojkvän och vi träffades varje dag bakom ryggen på mamma. Hemma blev det värre och värre. Mammans våldsamheter övergick i misshandel, hon kunde slå mig med ett kvastskäft eller en spade tills jag blödde. För att komma ifrån mamma flyttade jag hem till Maicon. Jag drömde naivt om hur fint vi skulle få det, men det var jobbigt att bo ihop, vi bråkade mycket. Jag stötte på mamma ibland och då brukade hon gråta och be om förlåtelse för att hon slagit mig och ville att jag skulle flytta hem. Mina yngre syskon hade alla lämnat henne. Några hade tagits om hand av släktingar till deras pappor.

”Nu har jag bara dig”, kunde mamma säga, och jag började tro att hon förändrats. Efter ännu ett stort bråk med Maicon såg jag ingen annan utväg än att flytta tillbaka hem. Under flera månader var det riktigt bra mellan mamma och mig och förhållandet med Maicon blev också bättre. Och snart förstod jag att jag väntade barn. Jag inser nu hur vansinnigt det låter, men jag blev jätteglad. Jag såg framför mig en lycklig familj i ett litet fint hus. Maicon skulle förstås ta ansvar och skaffa sig ett arbete och försörja oss. Sex månader senare fick jag missfall. Smärtan var fruktansvärd och det kom massor med blod och sedan – en stor tomhet. Jag blev deprimerad och hade ingen som kunde hjälpa mig. Så jag försökte hjälpa mig själv genom att dricka. Trots att jag sett min mamma förvandlas till ett monster genom alkohol upprepade jag nu hennes misstag. Jag drack och rökte hasch, för att må bättre. Men jag mådde inte bättre utan kände mig bara värdelös. Det gick så långt att jag försökte ta mitt liv. Jag hade inga drömmar eller tankar på framtiden. Jag levde dag för dag. Mitt förhållande med Maicon tog slut. Jag brydde mig inte särskilt mycket om det heller.

Pappas död

Den 10 januari 2014 klockan 14.16 dog min pappa. Jag har hans dödsattest i en mapp tillsammans med mina dokument och identitetshandlingar. Jag tittar på attesten ibland och tänker på honom. Vi hade inte mycket kontakt och jag kan inte påstå att han gjorde något för att hjälpa mig. Men när jag hade det som svårast så fanns alltid det där hoppet, att jag trots allt hade en pappa som skulle kunna hjälpa mig. Nu var också det hoppet borta. Jag gjorde sorgen efter pappa till en ursäkt för att dricka och tappade helt fotfästet och struntade i allt. En morgon efter en natts festande såg jag mig själv i spegeln och blev rädd för vad jag såg. Jag insåg att jag var på väg att bli som min mamma. Det ville jag inte. Och så fattade jag ett beslut: Jag ska klara av att förändra mitt liv. Jag hade tur och fick nästan omgående ett jobb som biträde i en affär och tog upp mina studier med siktet inställt på inträdesprov för militärtjänst. Och så fick jag en ny pojkvän. Han ville inte ha barn med mig och ville att jag skulle ta p-piller. Men så hände det som inte fick hända, en dag glömde jag att ta pillret. En enda dag. Och så blev jag gravid igen, men det dröjde innan jag förstod det. Kanske ville jag inte förstå eftersom jag visste att min pojkvän skulle lämna mig. När jag inte kunde blunda för sanningen längre konstaterade man på sjukhuset att jag var gravid i fjärde månaden. När jag berättade det för min pojkvän gjorde han slut.

Graviditeten blev komplicerad och min son Jorge Miguel föddes två månader för tidigt och vägde inte ens två kilo. Läkarna upptäckte att något var fel med hans mage och vi blev kvar på sjukhuset i två månader. Från sjukhuset flyttade jag ännu en gång hem till mamma, eftersom jag inte hade några alternativ. De första veckorna var det mesta frid och fröjd men snart var allt tillbaka till det gamla; mamma drack och slog och tog inte ens hänsyn till att jag hade en baby i famnen. Min situation var så förtvivlad att jag flydde hemifrån och tvingades sova på gatan. Det hade jag gjort många gånger tidigare, men då hade jag varit ensam, nu hade jag ett litet barn att ansvara för. Jag sökte upp Jorge MIGUELS pappa, för att få någonstans att bo eller åtminstone se till att han skulle registrera Jorge Miguel som sin son. Men så fick jag veta att han börjat handla med droger. Dessutom hade han träffat en ny kvinna, och jag fick höra att han slog henne. Jag gick därifrån och är glad att Jorge Miguel bara är registrerad i mitt namn och inte som son till en bandit som kan göra anspråk på honom. Hur som helst var det bara att inse att det inte fanns någon som ville hjälpa. I två månader flyttade vi runt. Ibland sov vi på gatan, ibland hos någon kompis.

swish

Du vet väl att du kan skänka en gåva till Abrigo via Swish?
904 04 52

Trygghet och studier

Den 21 december 2014 kom jag till Abrigo. Då var Jorge Miguel fem månader. Det var så skönt att komma till en plats där vi kände oss trygga.

På Abrigo har jag läst klart gymnasiet och en baskurs kompletterad med tre fortsättningskurser som elektriker. En organisation som heter Dream Learn Work och samarbetar med Abrigo har tagit ansvar för min utbildning. Jag valde att studera just till elektriker för jag visste att det var ett område med många arbetstillfällen och bra lön. Med tiden insåg jag att det också var roligt och intressant. Det är häftigt att se hur saker fungerar och att själv få sätta ihop, koppla och testa saker. Lärarna i skolan har varit fantastiska. De bryr sig och tar sig tid att förklara. Det har jag aldrig varit med om i skolan tidigare. Jag blir väldigt stolt när lärarna berömmar mig. De kontaktade Abrigo och berättade att jag var ambitiös och duktig och att jag kämpade hårt, det gjorde mig jätteglad! Det känns bra att veta att någon ser och uppskattar det arbete man utför, det har aldrig någon gjort förut.

Jag får ibland höra skämt om att jag ser ut som en man när jag har på mig mina arbetskläder. Elektriker är ett mansdominerat yrke. Mina kurskamrater och lärare har alla varit män. Men jag vill visa att kvinnor också kan vara elektriker. Jag har insett hur mycket jag tycker om att arbeta med det. Vem ska då bestämma att det inte passar för mig för att jag är kvinna? Jag vet att jag kommer göra ett minst lika bra jobb som killarna i min kurs. Jag går den sista kursen nu och sedan har jag alla behörigheter och intyg för att börja arbeta som elektriker.

”Jag har värde!”

Om jag inte fått möjligheten att bo på Abrigo och gå de här kurserna, vad hade hänt då? Förmodligen hade jag fått gå tillbaka till gatan. Genom studier och utbildning kommer jag nu att kunna försörja mig och bli ekonomiskt självständig.

Jag drömmer om att leda ett arbetslag med elektriker vid ett bygge. Men då måste jag ta en examen som elektroingenjör. För det krävs en universitetsutbildning så det får vänta ett tag. Först måste jag ha jobb och bostad. Jag står i kö för en lägenhet via regeringens bostadsprogram, och jag hoppas att få en lägenhet i början av nästa år. Nu vågar jag tänka på framtiden för mig och min son och jag vet att den kommer att bli bra. Jag kommer behöva kämpa och tror inte att livet blir enkelt. Men jag ska ge min son kunskaper och jag ska berätta hur viktigt det är att studera och få en utbildning. Jag ska uppmuntra honom att följa sina drömmar och ge honom kraft att fortsätta kämpa. För första gången i mitt liv kan jag känna frihet. Nu kan jag se framemot framtiden.

Skrivet av Taynara, översatt och redigerat av Kalle Larsson

Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 - 2 | Bankgiro 904 - 0452 | Swish 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 03 60 23

Autogiro

Autogiro innebär långsiktighet och trygghet för oss. Bli månadsgivare genom att gå in på vår hemsida eller kontakta oss.

